

CABINET INDIVIDUAL DE AVOCAT „DANIEL M.V. CHITIC”
Înființat prin Decizia Baroului București nr.2624 din 30 noiembrie 2000
Sediul Profesional: Bulevardul Hristo Botev, Nr. 7, Et. 4, Ap. 4
Sector 3, București 030231
Telefon/Fax: +4031.102.50.64 E-mail:avocat.dan.chitic@gmail.com

INALTA CURTE DE CASATIE SI JUSTITIE - SECTIA PENALA

DOSAR NR. 3180/1/2019

Termen: 22.01.2020

DOMNUL PRESEDINTE,

Subsemnatul Preda Răducu Valentin (...), în prezent încarcerat în Penitenciarul Jilava, prin avocat Daniel M.V. CHITIC, cu domiciliul procesual ales în vederea citării și comunicării actelor de procedură la sediul profesional avocațial din B-dul Hristo Botev, nr. 7, etaj. 4, ap. 4, Bucuresti, Sector 3, 030231, Telefon/Fax: +4031.102.50.64, E-mail: avocat.dan.chitic@gmail.com,

în temeiul art. 146 lit. d) teza I din Constitutia Romaniei, republicata si art. 29 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea si functionarea Curtii Constitutionale, republicata (denumita in continuare „Legea nr. 47/1992”), formulez prezenta

EXCEPTIE DE NECONSTITUTIONALITATE

a dispozițiilor art. 52 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

I. OBIECTUL EXCEPTIEI DE NECONSTITUTIONALITATE

Obiectul excepției de neconstituționalitate invocată în prezenta cauză îl constituie dispozițiile **art. 52 alin. (1)**, din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu următorul cuprins:

“(1) Colegiile de conducere stabilesc compunerea completelor de judecată la începutul anului, urmărind asigurarea continuității completului. Schimbarea membrilor completelor se face în mod excepțional, pe baza criteriilor obiective stabilite de Regulamentul de ordine interioară a instanțelor judecătorești”.

II. ADMISIBILITATEA EXCEPTIEI DE NECONSTITUTIONALITATE

Exceptia de neconstitucionalitate invocată este **admisibilă**, pentru urmatoarele considerente:

- (i) *Textul a cărui neconstitucionalitate solicităm a fi constatata este cuprins in **Legea nr. 304/2004**, facand astfel obiect al controlului de constitutionalitate exercitat de Curtea Constitutionala in temeiul art. 146 lit. d) din teza I din Constitutia Romaniei, republicata si art. 29 din Legea nr. 47/1992, fiind un text **în vigoare**.*
- (ii) *Exceptia este ridicată **în fața unei instanțe de judecată**;*
- (iii) *Textul de lege **nu a fost declarat neconstitucional** printr-o decizie anterioara a Curtii Constitutionale, conditie statuata in art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992.*
- (iv) *Textul de lege a carui neconstitucionalitate cerem a fi constatata **are legatura cu solutionarea cauzei** și este fundamental pentru aceasta, conditie statuata in art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.*

In ceea ce priveste conditia potrivit careia textul a carui neconstitucionalitate se solicita a fi constatata sa aiba legatura cu solutionarea cauzei mentionam Decizia nr. 704 din 29 noiembrie 2016 referitoare la exceptia de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 231 alin. (7) și art. 238 alin. (1) teza finală din Codul de procedură penală, în varianta anterioară modificării prin art. II pct. 54 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 Publicată în Monitorul Oficial nr. 158 din 02.03.2017. In aceasta decizie Curtea Constitutionala s-a pronuntat in sensul in care, *în jurisprudența sa, a stabilit două criterii/condiții pentru existența legăturii textului criticat cu soluționarea cauzei, în sensul art. 29 alin.(1) din Legea nr. 47/1992, condiții care trebuie întrunite cumulativ, respectiv **aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecării** și **necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate** (a se vedea Decizia nr. 438 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 august 2014).*

Prin urmare, condiția relevanței excepției de neconstituționalitate, respectiv a incidenței textului de lege criticat în soluționarea cauzei aflate pe rolul instanței judecătorești, trebuie verificat în primul rând **interesul procesual al invocării excepției de neconstituționalitate**, mai ales din prisma efectelor unei eventuale constatări a neconstituționalității textului de lege criticat (a se vedea Decizia nr. 465 din 23 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 29 octombrie 2014; Decizia nr. 189 din 31 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea

I, nr. 423 din 15 iunie 2015; Decizia nr. 279 din 23 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 17 iunie 2015; Decizia nr. 397 din 28 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 500 din 7 iulie 2015).

Subsemnatul am calitatea de contestator în dosarul cu numărul de mai sus, aflat pe rolul ICCJ, Sectia penala, fiind judecat, in contestatie in anulare, de un complet de 3 judecatori iar apelul a fost soluționat de un complet format din 3 judecatori a cărui compunere a fost stabilită de colegiul de conducere, iar nu prin tragere la sorti. Unul dintre motivele de contestație în anulare prevăzute de lege este nelegala compunere a completului care a judecat cauza în apel.

Legalitatea constituirii si compunerii completului de judecata este o chestiune de ordine publică și de organizare judiciară, subsemnatul avand dreptul sa fiu judecat de o instanta imparțială, constituită potrivit legii, ca garanții ale dreptului la un proces echitabil.

Potrivit art. 3 alin. (7) – *Separarea funcțiilor judiciara din Codul de procedura penala “Judecata se realizeaza de catre instanta, in complete legal constituite.”*, iar potrivit art. 354 alin. (1) – *Compunerea instantei din aceeasi lege “Instanta judeca in complet de judecata a carui constituire este cea prevazuta de lege.”*

Art.281 — *Nulitatile absolute din Codul de procedura prevede ca „determina intotdeauna aplicarea nulitatii incalcarea dispozitiilor privind: a) compunerea completului de judecata”, iar potrivit art. 426 lit. d) din Codul de procedura penala daca instanta de apel nu a fost compusa potrivit legii, se poate formula contestatie in anulare impotriva unei asemenea hotarari penale.*

Nelegala compunere a instanței reprezinta o nulitate necondiționată de existența unei vatămări.

In sprijinul aplicării în cauză a acestor norme se regăsește și punctul de vedere exprimat de Înalta Curte de Casație și Justiție, în cadrul dosarului nr. 168/1/2019, în care a precizat **că toate completurile la nivelul acestei instanțe au fost constituite în temeiul acestui articol, art. 52 din Legea nr. 304/2004 (punct de vedere atașat prezentei excepții).**

Avand in vedere aceste aspecte, apreciem ca textul de lege are legatura cu solutionarea cauzei, atat timp cat este vorba de fundamentul legal in baza carui se constituie completul care judeca prezenta cauză, dar și cauza în apel, cel care a pronunțat decizia pe care o criticăm în prezenta cauză.

Pentru aceste motive, va solicităm să constatați că excepția de neconstituționalitate este admisibilă și să dispuneți sesizarea Curții Constituționale cu solutionarea prezentei excepții de neconstituționalitate în conformitate cu dispozițiile art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 raportat la dispozițiile art. 142 alin. (1) și art. 146 lit. d) teza I din Constituția României, republicată.

III. MOTIVE DE NECONSTITUȚIONALITATE PE FONDUL EXCEPȚIEI

(i) Incalcare art. 73 alin. (3) lit. 1), a art. 126 alin. (4) și art. 1 alin. (5) din Constituția României, republicată

Potrivit art. 73 alin. (3) lit. 1) din Constituția României, republicată, „Prin lege organica se reglementează organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii, a instanțelor judecătorești, a Ministerului Public și a Curții de Conturi.”

De asemenea, potrivit art. 126 alin. (4) din Constituția României, republicată, „Compunerea Înaltei Curți de Casație și Justiție și regulile de funcționare a acesteia se stabilesc prin lege organica.”

Pe acest palier menționăm că noțiunea de „compunere” a instanței utilizată de art. 126 alin. (4) din Constituția României este o **noțiune constituțională autonomă**, ce nu are în vedere numărul total de judecători al acesteia, ci organizarea și **compunerea secțiilor, secțiilor unite, completurilor de judecată** care realizează funcția sa jurisdicțională. În acest sens s-a pronunțat Curtea Constituțională și prin Decizia nr. 685/2018, par. 177, reținând că „Pentru ca organizarea puterii judecătorești să nu devină în sine aleatorie și pentru a nu permite apariția unor elemente de arbitrar, legiuitorul constituant a stabilit că procedura de judecată se stabilește prin lege, iar cu privire specială asupra Înaltei Curți de Casație și Justiție a consacrat faptul că atât compunerea sa, cât și regulile de funcționare se stabilesc prin lege organică. Astfel, atunci când legiuitorul constituțional se referă la **compunerea instanței supreme** – noțiune autonomă folosită de Constituție - nu are în vedere numărul total de judecători al acesteia, ci organizarea și compunerea secțiilor, secțiilor unite, completurilor de judecată care realizează funcția sa jurisdicțională. Astfel, Curtea constată că legiuitorul constituțional a dat o mare importanță ordonării acțiunii puterii judecătorești atât la nivelul instanței supreme, cât și la nivelul celorlalte instanțe inferioare.”

Prin urmare, nu numai regulile generale de organizare ale instanței supreme trebuie reglementate prin lege organică, ci **toate aspectele în legătură cu organizarea și compunerea secțiilor, secțiilor unite și a completurilor de judecată**.

Or, din lectura art. 52 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 rezultă că cele ce stabilesc compunerea completurilor sunt colegiile de conducere, iar nu legiuitorul, în temeiul unor criterii stabilite prin lege organică, astfel cum prevede norma constituțională.

Asadar, se poate observa ca dispozitiile legale criticate, în ciuda prevederilor cat se poate de clare ale art. 73 alin. (3) lit. 1) si art. 125 alin. (4) din Constitutia Romaniei, republicata, **stabilesc o altă modalitate de constituire a completelor de 3 judecatori.**

Mai mult, acest aspect este reglementat, la nivel infralegal, in Regulamentul privind organizarea si functionarea administrativa a Inaltei Curti de Casatie si Justitie. Astfel, potrivit art. 19 lit. a) indice 1 din Regulament Colegiul de Conducere al Inaltei Curti de Casatie si Justitie “aproba numarul completelor de 5 judecatori in materie penala, la propunerea presedintelui Sectiei penale, aproba compunerea completelor de 5 judecatori si a completelor din cadrul sectiilor.”

De asemenea, potrivit dispozitiilor art. 32 alin. (1) din Regulament: “(1) Presedintii de sectii stabilesc judecatorii care compun completele de judecata din cadrul sectiilor, transmit spre aprobare Colegiului de conducere compunerea completelor de judecata din cadrul sectiilor si programeaza sedintele acestora.”

Astfel, acest atribut este delegat presedintilor de sectii si Colegiului de conducere al Inaltei Curti, care este abilitat sa stabileasca in mod unilateral si arbitrar completele specializate de 3 judecatori.

Prin urmare, potrivit dispozitiilor infralegale, se ajunge la situatia in care nu numai ca modul de compunere a completelor de judecata este reglementat printr-un act administrativ, dar acest act administrativ este emis de insasi conducerea instantei, iar textul de lege care permite acest mecanism, în viziunea Înaltei Curți este art. 52 din Legea nr. 304/2004.

Asadar, faptul ca aspecte esentiale ale compunerii celei mai inalte instante nationale nu sunt prevazute intr-o lege organică conduce la incalcarea normei constitutionale potrivit careia organizarea si functionarea instantelor judecatoresti se reglementeaza prin lege organica, si anume la art. 73 alin. (3) lit. 1) si art. 126 alin. (4) din Constitutia Romaniei, Republicata.

Mai mult, normele de compunere a instantelor ar trebui sa se bucure de accesibilitate, previzibilitate si stabilitate. Or, delegarea atributiei de a stabili aceste norme Colegiului de conducere al Inaltei Curti de Casatie si Justitie, prin emiterea unor hotarari de stabilire a completelor, ceea ce nu reprezinta altceva acte administrativ cu caracter infralegal, determina o stare de incertitudine juridica, acest gen de acte avand, de obicei, un grad sporit de schimbari succesive in timp (a se vedea in acest sens Decizia

Curtii Constitutionale nr. 172/24 martie 2016, paragrafele 18-22 si Decizia Curtii Constitutionale nr. 307/2018 paragrafele 21 - 29).

(ii) Incalcarea art. 21 alin. (3) din Constitutia Romaniei, Republicata si art. 6 parag. 1 CEDO sub aspectul impartialitatii instantei

Pe langa faptul ca normele de compunere a instantelor trebuie sa se bucure de accesibilitate, stabilitate si previzibilitate, este imperios necesar ca acestea sa se bucure de transparenta si incredere din partea justitiabililor.

Daca infiintarea unui numar de complete cu o anumita specializare, avand in vedere numarul de cauze cu un anumit profil si cel al judecatorilor cu experienta in acele materii, intra in sfera administrativa si, pe cale de consecinta, in competenta Colegiului de Conducere al ICCJ, nu acelasi lucru se poate spune despre compunerea completelor. Compunerea completelor, reprezentand desemnarea nominala a judecatorilor ce urmeaza sa formeze un complet, este o problema jurisdictionala ce **tine de insasi infaptuirii actului de justitie** si, prin urmare, trebuie realizata printr-o procedura legala menita sa asigure independenta si impartialitatea judecatorilor.

Astfel, prin Decizia Curtii Constitutionale nr. 685/2018, instanta de contencios constitutional a retinut, facand referire la completele de 5 judecatori, ca **prezumtia de impartialitate a instantei este inlaturata daca se constata ca membrii completului nu au fost desemnati prin tragere la sorti, aleatoriu, in sedinta publica** (a se vedea in acest sens paragraful 149).

Or, dreptul la un proces echitabil are la baza sa exact aceste doua caracteristici esentiale, impartialitatea si independenta instantei, iar lipsa reglementarilor referitoare la compunerea instantei si stabilirea completelor de 3 judecatori chiar de catre conducerea acesteia, atrage, in mod cert, o suspiciune/îndoială rezonabilă cu privire la posibilitatea ca instanțele să nu fie independente sau imparțiale

Asa cum a statuat Curtea in Decizia nr. 685/2018, „Noțiunile de „independență” și „imparțialitate obiectivă” sunt strâns legate între ele, astfel încât, din perspectiva jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, trebuie analizate împreună [a se vedea mutatis mutandis Hotărârea din 9 octombrie 2008, pronunțată în cauza Moiseyev împotriva Rusiei, par.175]. Prin urmare, jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, referitoare la aplicarea art.6 din Convenție – dreptul la un proces echitabil și garanțiile generale ale unui proces echitabil, arată că independența tribunalului nu poate fi separată de imparțialitatea acestuia, iar aceste două condiții trebuie întrunite cumulativ atunci când se apreciază asupra respectării art.6 din Convenție. În același sens, în doctrină s-a subliniat că art.6 par.1 impune în mod distinct

atât condiția imparțialității tribunalului, cât și pe cea a independenței lui. Însă, în situații deduse judecării Curții, aceste condiții apar strâns îmbinate, ceea ce a determinat instanța europeană să le examineze împreună. (par. 179). Cu privire la independența judecătorului Curtea a statuat, în par. 180 al aceleiași decizii, că art.2 alin.(3) din Legea nr.303/2004, astfel cum a fost modificat prin Legea nr.242/2018, precizează că „Judecătorii trebuie să ia decizii fără niciun fel de restricții, influențe, presiuni, amenințări sau intervenții, directe sau indirecte, din partea oricărei autorități, fie chiar autorități judiciare”.

Pe acest palier, Curtea în Decizia nr. 685/2018 reține că: *”în acord cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în privința determinării caracterului independent al instanței, aparențele joacă un rol deosebit, întrucât ceea ce este în discuție este încrederea pe care instanțele judecătorești, într-o societate democratică, trebuie să o inspire publicului și, înainte de toate, în privința procedurilor penale, acuzatului [Hotărârea din 29 septembrie 2001, pronunțată în Cauza Sahiner împotriva Turciei, paragraful 44]. De asemenea, alături de aparențe, independența instanței se evaluează în funcție de modul de numire a membrilor acesteia, durata mandatului lor și garanțiile împotriva presiunilor exterioare [Hotărârea din 25 februarie 1997, pronunțată în Cauza Findlay împotriva Regatului Unit, paragraful 73]. (par. 181).”*

Cu privire la imparțialitatea judecătorului, în jurisprudența sa [cu titlu exemplificativ reținându-se Decizia nr.2558 din 16 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.897 din 10 decembrie 2014, paragrafele 19, 20, 25 și 26, și, în același sens, a se vedea Decizia nr.169 din 24 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.353 din 9 mai 2016, paragrafele 17—24, Decizia nr.625 din 26 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.107 din 7 februarie 2017, paragraful 19, Decizia nr.278 din 26 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.882 din 9 noiembrie 2017, paragrafele 51 și 52, sau Decizia nr.776 din 28 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.58 din 19 ianuarie 2018, paragraful 18 și urm.], Curtea Constituțională a statuat că *“imparțialitatea magistratului — garanție a dreptului la un proces echitabil — poate fi apreciată într-un dublu sens: un demers **subiectiv**, ce tinde a determina convingerea personală a unui judecător într-o cauză anume, ceea ce semnifică așa-numita imparțialitate subiectivă, și un demers **obiectiv**, cu scopul de a determina dacă acesta a oferit garanții suficiente pentru a exclude orice îndoială legitimă în privința sa, ceea ce semnifică așa-numita imparțialitate obiectivă (Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 1 octombrie 1982, pronunțată în Cauza Piersack împotriva Belgiei, paragraful 30).“*

Neexistând un mecanism procedural care să reglementeze în vreun fel, o modalitate și o procedură de constituire a completelor de 3 judecatori, aceștia fiind numiți în mod unilateral și arbitrar de președinții de secții și aprobați de conducerea instanței, temerile privind imparțialitatea obiectivă a instanței apar total justificate.

Cu referire la imparțialitatea obiectivă a tribunalului, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că aceasta constă în a determina dacă, independent de conduita personală a membrilor săi (valența subiectivă a imparțialității), unele împrejurări sau fapte ce se pot verifica autorizează a pune în discuție imparțialitatea lor. Testul obiectiv privește, îndeosebi, **legăturile ierarhice sau de altă natură între judecător și ceilalți participanți la procedură**, astfel încât trebuie demonstrat, de la caz la caz, dacă o asemenea relație de o asemenea natură sau grad indică lipsa imparțialității tribunalului [Hotărârea din 23 aprilie 2015, pronunțată în Cauza Morice împotriva Franței, paragraful 77]. Acesta trebuie să determine dacă tribunalul însuși și, printre alte aspecte, **compunerea sa** au oferit suficiente garanții pentru a exclude orice îndoială rezonabilă în privința imparțialității sale [Hotărârea din 12 ianuarie 2016, pronunțată în Cauza Miracle Europe KFT împotriva Ungariei, paragraful 54].

Or, în măsura în care normele legale nu satisfac exigențele antereferte, ele încalcă principiului imparțialității justiției cuprins în art.124 alin.2 și, implicit, dreptul la un proces echitabil prevăzut de art.21 alin. (3) din Constituție.

Astfel, așa cum a reținut și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 685/2018 la paragraful 187, *„normele cu caracter organic privitoare la compunerea tribunalului sunt menite să asigure încrederea publicului în actul de justiție. De aceea, „nu trebuie doar să se facă dreptate, trebuie să se vadă că se face dreptate” [„Justice must not only be done, it must also be seen to be done”] — Hotărârea din 26 octombrie 1984, pronunțată în Cauza DeCubber împotriva Belgiei, paragraful 26.”*

Prin urmare, în considerarea celor de mai sus, apreciem că dispozițiile art. 31 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 302/2004 nu reprezintă o garanție aferentă imparțialității obiective a instanței, parte a dreptului la un proces echitabil. Între aceste garanții se înscrie caracterul aleatoriu atât al **distribuirii cauzelor** în sistem informatic, cât și al **compunerii completului** de judecată instituit prin lege, **sistem care nu se aplica desemnării completurilor de 3 judecatori**.

Repartizarea cauzelor în mod aleatoriu, fiind o normă de organizare judiciară cu rang de principiu, a fost instituită prin art. 11 și art. 53 din Legea nr. 304/2004, cu scopul de a conferi o garanție în plus independenței funcționale a judecătorului și imparțialității actului de justiție, principala modalitate de repartizare aleatorie fiind cea informatică [a se vedea și Decizia nr. 5103 din 1 noiembrie 2011, pronunțată de Înalta Curte de

Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal]. Cu toate acestea, în privința compunerii completelor de 3 judecatori, regula compunerii aleatorii nu este reglementată, acestea fiind desemnate prin hotărâri ale Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, la propunerea președinților de secții.

De altfel, faptul că desemnarea aleatorie reprezintă soluția garantării independenței și imparțialității judecătorilor rezultă și din Decizia Nr. 633 din 12 octombrie 2018 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr.304/2004 privind organizarea judiciară Publicată în Monitorul Oficial nr.1.020 din 29.11.2018 în care Curtea, la paragraful 262 reține că *“opțiunea Camerei decizionale de a adopta soluția desemnării aleatorii a judecătorului care îl înlocuiește pe judecătorul care s-a abținut sau a fost recuzat (art.1 pct.34) reprezintă o garanție a imparțialității instanței.”*

Totodată, Curtea a reținut că *“preluarea de către Colegiul de conducere a Înaltei Curți de Casație și Justiție a unei atribuțiuni ce vizează ideea de iuris dictio a transformat această entitate administrativă întruna jurisdicțională, din moment ce Colegiul de conducere a decis legala compunere a instanței, ceea ce a afectat dreptul la un proces echitabil, în componenta sa esențială ce privește imparțialitatea completului de judecată (Decizia nr. 685/2018, par. 190).”*

Prin urmare, impunerea unor membri de drept în componenta completelor de 3 judecatori, pe calea unor acte administrative, poate da naștere la presiuni latente asupra membrilor completului, constând în supunerea judecătorilor superiorilor lor judiciari sau, cel puțin, constând într-o ezitare/lipsă de dorință a judecătorilor de a-i contrazice pe aceștia [a se vedea, cu privire la acest parametru de analiză, Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 22 decembrie 2009, pronunțată în cauza Parlov-Tkalčić împotriva Croației, paragraful 91].

În acest context, lipsa reglementării unei compuneri aleatorii a completelor de 3 judecatori și determinarea acestora prin Hotărâri ale Colegiului de conducere al Înaltei Curți la propunerea președinților de secții, emise în baza unor dispoziții infralegale, respectiv art. 19 lit. a) indice 1 și art. 32 alin. (1) din Regulament, ce pare a avea fundament în dispozițiile legale criticate prin prezenta excepție, apare ca fiind în gravă contradicție cu principiul imparțialității și independenței instanței și, pe cale de consecință, cu dispozițiile art. 21 alin. (3) din Constituția României, Republicată și art. 6 paragraf 1 CEDO.

(iii) Incalcarea art. 16 alin. (1) - Egalitatea in drepturi - din Constitutia Romaniei, republicata, art. 11 alin.(1) si (2) - Dreptul international si intern - coroborat cu art. 20 - Tratatete internationale privind drepturile omului - prin raportare la art. 14 - Interzicerea discriminarii - din Conventia europeana a drepturilor omului (denumita in continuare "Conventia") coroborat cu art. 1 alin.(1) (Interzicerera generala a discriminarii) din Protocolul nr. 12 la Conventie.

Potrivit art. 16 alin. (1) din Constitutia Romaniei, republicata "Cetatenii sunt egali in fata legii si a autoritatilor publice, fara privilegii si fara discriminari."

Potrivit art. 14 din Conventie "Exercitarea drepturilor si libertatilor recunoscute de prezenta Conventie trebuie sa fie asigurata fara nicio deosebire bazata, in special, pe sex, rasa, culoare, limba, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine nationala sau sociala, apartenenta la o minoritate nationala, avere, nastere sau orice alta situatie." De asemenea, potrivit art. 1 alin.(1) din Protocolul nr. 12 la Conventie "Exercitarea oricarui drept prevazut de lege trebuie sa fie asigurata, fara nicio discriminare bazata, in special, pe sex, pe rasa, culoare, limba, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine nationala sau sociala, apartenenta la o minoritate nationala, avere, nastere sau oricare alta situatie."

Astfel, din analiza prevederilor infralegale rezulta ca acestea institutie un regim diferentiat si discriminatoriu in ceea ce priveste completurile de 3 in materie penala spre deosebire de completurile de 5 judecatori. Astfel, in cadrul acestor din urma completuri, judecatorii care fac parte din completuri sunt trasi la sorti, pe cand, in cazul celor de 3 judecatori, presedintii de sectii stabilesc compunerea acestora si Colegiul de Conducere o aproba.

Prin urmare, se ajunge in situatia ca persoanele judecate de completurile de 5 sa beneficieze de un complet compus aleatoriu, respectiv de garantia unei instante impartiale in sens obiectiv, pe cand cei judecati de un complet de 3 judecatori - cu atat mai mult cand e vorba de instanta de control judiciar - sa nu beneficieze de aceleasi garantii.

In opinia noastra, aceasta situatie nu-si gaseste justificare in exigentele constitutionale consacrate de art. 16 alin. (1) din Constitutie.

Intr-o decizie recenta, respectiv Decizia nr. 67 din 26 februarie 2015, referitoare la exceptia de neconstitutionalitate a dispozitiilor art. 19 din Legea nr. 682/2002 privind protectia martorilor, publicata in Monitorul Oficial nr. 185 din 18.03.2015, Curtea Constitutionala a retinut ca principiul egalitatii in drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situatii care, **in functie de scopul urmarit, nu sunt diferite** (Decizia nr.1 din 8 februarie 1994, publicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr.69 din 16 martie 1994).

De asemenea, potrivit jurisprudenței constante a Curtii Constituționale, situațiile în care se afla anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un **criteriu obiectiv și rațional** (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 86 din 27 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 207 din 31 martie 2003, Decizia nr. 476 din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 599 din 11 iulie 2006, Decizia nr. 573 din 3 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 363 din 25 mai 2011, Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014).

Asadar, instanța de contencios constituțional a reținut că **nesocotirea principiului egalității în drepturi are drept consecință neconstituționalitatea normei** care instituie un privilegiu ori o discriminare. În acest sens, Curtea a constatat că, potrivit jurisprudenței sale, discriminarea se bazează pe notiunea de excludere de la un drept/beneficiu (Decizia Curtii Constituționale nr. 62 din 21 octombrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 25 februarie 1994), iar **remediul constituțional specific, în cazul constatării neconstituționalității discriminării, îl reprezintă acordarea sau accesul la beneficiul dreptului** (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 685 din 28 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 11 iulie 2012, Decizia nr. 164 din 12 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 296 din 23 mai 2013, sau Decizia nr. 681 din 13 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 889 din 8 decembrie 2014).

Având în vedere aceste aspecte, apreciem că aceste prevederi încalcă dispozițiile art. 16 (Egalitatea în drepturi) alin. (1) din Constituția României, republicată, art. 11 alin. (1) și (2) (Dreptul internațional și intern) coroborat cu art. 20 (Tratatul internațional privind drepturile omului) prin raportare la art. 14 (Interzicerea discriminării) din Convenția europeană a drepturilor omului (denumită în continuare "Convenția") coroborat cu art. 1 alin. (1) (Interzicerea generală a discriminării) din Protocolul nr. 12 la Convenție.

Pentru toate aceste motive solicităm instanței de contencios constituțional să constate incompatibilitatea dispozițiilor art. 52 alin. (1) din Legea nr. 304/2004, cu dispozițiile art. 73 alin. (3) lit. I), art. 126 alin. (4), art. 1 alin. (5), art. 21 alin. (3) din Constituția României, precum și art. 6 parag. 1 CEDO dar și cu art. 16 alin. (1), art. 11 alin. (1) și (2) coroborat cu art. 20 din Constituția României, prin raportare la art. 14 din Convenția europeană a drepturilor omului (denumită în continuare "Convenția") coroborat cu art. 1 alin. (1) din Protocolul nr. 12 la Convenție.

Avand in vedere argumentele invocate *supra*, va solicitam sa constatati ca exceptia de neconstitutionalitate este admisibila si sa dispuneti sesizarea Curtii Constitutionale cu solutionarea prezentei exceptii de neconstitutionalitate in conformitate cu dispozitiile art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 raportat la dispozitiile art. 142 alin.(1) si art. 146 lit.d) teza I din Constitutia Romaniei, republicata.

Cu stimă,

Răducu Valentin PREDA

prin avocat Daniel M.V. CHITIC

DOAMNEI PREȘEDINTE A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE